

Sygn. akt II Ca 1290/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Violetta Osińska (spr.)
Sędziowie:	SO Marzenna Ernest SO Zbigniew Ciechanowicz
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Szlachta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 maja 2013 roku w S.

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.**

przeciwko **P. D.**

o opróżnienie i wydanie lokalu mieszkalnego

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie

z dnia 16 sierpnia 2012 r., sygn. akt I C 1195/11

1. **oddala apelację;**
2. **odstępuje od obciążania pozwanego kosztami postępowania przed Sądem drugiej instancji;**
3. **przyznaje radcy prawnemu M. W. od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych tytułem kosztów zastępstwa prawnego pozwanego w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. II Ca 1290/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 sierpnia 2012r. , sygn. akt I C 1195/11, Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie nakazał pozwanemu P. D., aby opróżnił i wydał powódce (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. w stanie wolnym lokal mieszkalny numer (...), położony w S. , przy ulicy (...) w S. (punkt I.), ustalił, iż pozwanemu P. D. przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego(punkt II.) , wstrzymał wykonanie punktu I. wyroku do czasu złożenia pozwanemu P. D. przez Gminę (...) S. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego(punkt III.)zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 337 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (punkt IV.) przyznał radcy prawnemu M. W. od Skarbu

Państwa-Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 147 zł 60 gr tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną pozwanemu z urzędu (punkt V.) .

Powyższe orzeczenie Sąd Rejonowy wydał na podstawie następujących ustaleń faktycznych i prawnych:

Lokal mieszkalny położony w S. przy ul. (...) należy do mieszkaniowego zasobu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. Najemcą przedmiotowego lokalu, na podstawie umowy z dnia 19 kwietnia 1985 r. była M. P.. Pod koniec lat 90-tych najemczynie nosiła się z zamiarem wyjazdu na (...). Zdecydowała się pozostawić mieszkanie synowi swojej przyjaciółki, tj. pozwanemu. P. D. zapłacił M. P. kwotę 4.000 zł za zameldowanie go w spornym lokalu. M. P. udostępniła lokal pozwanemu, przekazała do niego klucze, opróżniła ze wszystkich swoich rzeczy, które zabrała ze sobą, wyjeżdżając na stałe ze S.. Następnie w dniu 21 marca 2000 r. najemczynie udzieliła pozwanemu P. D. pełnomocnictwa do zarządu. lokalem, dokonania zamiany tego lokalu na jakikolwiek inny lokal komunalny albo spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu oraz do reprezentowania najemczynie w powyższej sprawie przed wszelkiego rodzaju władzami, urzędami, instytucjami, organami administracji rządowej i samorządowej, spółdzielniami mieszkaniowymi, osobami fizycznymi i prawnymi, do składania wniosków, pism i do zawierania umów i składania oświadczeń, jakie okażą się konieczne w związku z wykonywaniem powyższego pełnomocnictwa. Pozwany przeprowadził w mieszkaniu prace remontowe i zamieszkał w nim, przechowuje swoje rzeczy. W dniu 15 lutego 2010 r. najemczynie skierowała do powódki pismo zawierające wniosek o umorzenie zaległości czynszowych i rozwiązanie umowy najmu. Za przedmiotowy lokal nie były uiszczane należności czynszowe. Doszło do powstania zaległości z tego tytułu. Pismem z dnia 20 grudnia 2011 r. powódka wezwała M. P. do zapłaty zaległości w kwocie 5.103,04 zł w terminie jednego miesiąca. Jednocześnie powódka zastrzegła, że nieuregulowanie ww. należności w podanym terminie spowoduje wypowiedzenie umowy najmu lokalu i skierowanie sprawy o zapłatę na drogę postępowania sądowego. Powódka kierowała pismo do najemczynie na adres Zakładu (...) w S., w którym M. P. przebywała. Zostało ono odebrane przez upoważnione na podstawie pełnomocnictwa personel zakładu i przekazane adresatce. Następnie pismem z dnia 4 lutego 2011 r., doręczonym M. P. w dniu 11 lutego 2011 r., (...) sp. z o.o. wypowiedziała umowę najmu lokalu przy ul. (...) ze skutkiem na dzień 31 marca 2011 r. Jednocześnie powódka wezwała M. P. do wydania lokalu w terminie do dnia 15 kwietnia 2011 r. Również i to pismo skierowano do najemczynie na adres Zakładu (...) w S. i zostało jej doręczone w analogiczny sposób jak poprzednie. Pismem z dnia 14 kwietnia 2011 r., doręczonym pozwanemu w dniu 10 maja 2011 r., powódka wezwała P. D. do zapłaty kwoty 2.840,51 zł oraz do wydania przedmiotowego lokalu. Pozwany odbywa obecnie karę pozbawienia wolności w Zakładzie (...) w G.. Pozostaje zameldowany w spornym lokalu. Ma małoletniego syna, który pozostaje pod opieką konkubiny pozwanego. Zarówno konkubina jak i syn pozwanego nie mieszkają w spornym lokalu. P. D. pozostawił w tym lokalu wszystkie swoje rzeczy, jakie posiadał na wolności. Pozwany nie jest zatrudniony odpłatnie, został zaliczony przez (...) (...)i w G. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności o charakterze trwałym. Orzeczenie o stopniu niepełnosprawności zostało wydane na stałe. U pozwanego rozpoznano przewlekłe zapalenie wątroby typu C. Pozwany na wolności utrzymuje się z zasiłków przyznawanych przez (...) Ośrodek (...) w S. oraz renty z opieki społecznej, która była wypłacana, gdy nie był osadzony w zakładzie karnym. Powołując art. 222 § 1 k.c. i art. 140 k.c. Sąd Rejonowy ocenił powództwo jako zasadne. Jako okoliczność bezsporną wskazał legitymację czynną powódki jako właściciela lokalu oraz okoliczność zamieszkiwania w nim pozwanego poprzez pozostawienie w nim swoich rzeczy. Sąd pierwszej instancji uznał, iż P. D. nie dysponował skutecznym wobec powódki prawem do lokalu, jako że nie zawierał z nią żadnej umowy dotyczącej władania tym lokalem. Władał mieszkaniem na podstawie umowy zawartej z jego najemcą. W ocenie Sądu pierwszej instancji nastąpiło doręczenie M. P. wezwań do zapłaty zaległości czynszowych – z wyznaczeniem miesięcznego terminu do wykonania tej czynności – a następnie w dniu 11 lutego 2011 r. pisma zawierające go oświadczenie o wypowiedzeniu umowy najmu. Doręczenia dokonano na adres aktualnego wówczas miejsca pobytu najemczynie. Działania te zostały poprzedzone pismem najemczynie z dnia 15 lutego 2010 r., zawierającym wniosek najemczynie o umorzenie zaległości czynszowych i rozwiązanie stosunku najmu. Już w tym piśmie M. P. wyraziła jednoznacznie wolę rezygnacji z przysługującego jej prawa. Wypowiedzenie umowy najmu oznacza, że wolę zakończenia stosunku najmu wyraził też wynajmujący. Obie strony umowy najmu wyraziły wolę jej rozwiązania, zakończenia stosunku najmu. W ocenie Sądu pierwszej wygaśnięcie prawa M. P. do spornego lokalu nie mogło budzić wątpliwości. Podkreślił przy

tym, iż w sprawie nie ujawniono żadnych okoliczności pozwalających na poczynienie oceny, iż powódka zawarła z pozwanym osobną umowę najmu, bądź choćby w dorozumiany sposób wyraziła zgodę na zajmowanie lokalu przez P. D.. W konsekwencji, Sąd Rejonowy uznał, iż pozwany korzystał z lokalu przy ul. (...) w S. na podstawie stosunku użyczenia, u którego podstawy leżał stosunek najmu łączący M. P. z powódką. Z chwilą zatem ustania stosunku najmu, co nastąpiło w wyniku skutecznego wypowiedzenia umowy najmu, odpadła także podstawa do zajmowania lokalu przez pozwanego. W tej sytuacji powinnością pozwanego, zajmującego lokal bez tytułu prawnego, było wydanie lokalu powódce w określonym przez nią terminie. Obowiązku tego pozwany nie wykonał. W tej sytuacji właściciel lokalu miał prawo wystąpić na drogę postępowania sądowego celem uzyskania wyroku nakazującego pozwanemu opróżnienie spornego lokalu. Z tych przyczyn Sąd Rejonowy orzekł jak w punkcie I wyroku. Jako podstawę orzeczenia zawartego w punkcie II. wyroku wskazał art. 14 ust. 1 i ust. 3 i ust. 4 pkt 2 ustawy o ochronie praw lokatorów. W ocenie Sądu Rejonowego, pozwany spełnia warunki do przyznania uprawnienia do lokalu socjalnego bowiem jest osobą niepełnosprawną. Na podstawie art. 14 ust. 6 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku w punkcie III wstrzymał wykonanie wyroku eksmisyjnego do czasu zaoferowania pozwanemu zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dokumentów zgromadzonych w toku postępowania. Pozwany potwierdził istnienie zadłużenia, zaś okoliczność rozwiązania stosunku najmu wynikała z przedłożonych przez powódkę dokumentów. Ustalenia faktyczne w zakresie tego, kto zamieszkuje w lokalu, jaka jest sytuacja życiowa oraz majątkowa pozwanego stanowiły zeznania P. D., które korespondowały z treścią zebranych w sprawie dowodów z dokumentów oraz nie były kwestionowane przez powódkę. Jako podstawę orzeczenia o kosztach Sąd pierwszej instancji powołał art. 98 k.p.c. wskazując, iż na koszty procesu w kwocie 337 zł składają się: opłata od pozwu uiszczona w kwocie 200 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 120 zł i 17 zł opłaty od pełnomocnictwa. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego została określona zgodnie z treścią rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002, nr 163, poz. 1349 ze zm.). Ponieważ pozwany był zastępowany przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, który zgłosił żądanie zasądzenia na rzecz pozwanego kosztów postępowania, bądź przyznanie mu zwrotu kosztów pomocy prawnej oraz oświadczenie, że koszty zastępstwa procesowego nie zostały uiszczone w żadnej części jako podstawę dla obliczenia wysokości kosztów zastępstwa procesowego wskazał przepisy powołanego wyżej rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. Sąd przyjął za podstawę obliczenia kosztów równowartość stawki minimalnej, którą podwyższono o podatek od towarów i usług zgodnie z treścią w/w rozporządzenia, co dało łączną kwotę 147 złotych 60 groszy (punkt V wyroku).

Apelację od wyroku wniósł pełnomocnik pozwanego w piśmie z dnia 28 września 2012r. i zaskarżył wyrok w całości. Powyższa apelacja została uzupełniona przez samego pozwanego pismem z dnia 2 listopada 2012 r. Strona pozwana zgłosiła następujące zarzuty apelacyjne:

- naruszenie prawa procesowego:

1. polegające na naruszeniu art. 233 § 1 k.p.c., co miało wpływ na wynik sprawy, poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, a wyrażający się w tym, że Sąd Rejonowy błędnie ustalił, że umowa zawarta pomiędzy powódką a M. P. została skutecznie rozwiązana;
2. naruszenie art. 102 k.p.c. poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 337 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, przy pominięciu przez Sąd Rejonowy trudnej sytuacji materialnej i zdrowotnej pozwanego ;

- naruszenie prawa materialnego:

1. polegające na naruszeniu art. 61 § 1 k.c. wyrażające się w tym, że Sąd Rejonowy przyjął, że oświadczenie powódki o wypowiedzeniu umowy najmu lokalu zostało doręczone M. P.;
2. polegające na naruszeniu § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia MS z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) poprzez przyznanie radcy prawnemu reprezentującemu pozwanego od Skarbu Państwa kwoty 147 zł tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu.

- błąd w ustaleniach faktycznych:

1. polegający na przyjęciu, że doszło do skutecznego wypowiedzenia w/w umowy najmu;
2. polegający na wadliwym ustaleniu przez Sąd Rejonowy wysokości zaległości pozwanego z tytułu opłat za lokal. Zdaniem pozwanego wadliwość polega na braku wyjaśnienia, rozpoznania istoty sprawy, przy jednoczesnym przyznaniu przez Sąd Rejonowy wszystkich okoliczności zgłoszonych przez powódkę .

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu. Przedmiotem postępowania było roszczenie o wydanie lokalu i Sąd pierwszej instancji na podstawie całokształtu materiału dowodowego orzekł o tym żądaniu. Nierozpoznanie sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. zachodzi wskutek niewyjaśnienia i pozostawienia poza oceną okoliczności faktycznych, stanowiących przesłanki zastosowania normy prawa materialnego, będącego podstawą roszczenia (tak przykładowo Sąd Apelacyjny w Białymstoku z dnia 15 stycznia 2013 r., III AUa 753/12, Lex nr 1259668). Sąd wyjaśnił zagadnienia dotyczące tytułu prawnego pozwanego do lokalu, którego najemcą była M. P., uprawnienia pozwanego do lokalu socjalnego, wyjaśnił kwestie związane z opróżnieniem lokalu, zbadał dokumenty oraz wziął pod uwagę zeznania i oświadczenia. Istota sprawy została tym samym rozpoznana, a zarzut strony pozwanej okazał się niesłuszny. Jak wynika z akt sprawy najemcą lokalu była M. P., która w 2000 r. zameldowała pozwanego w lokalu przy ul. (...). G.. W tym samym roku pozwanemu zostało udzielone pełnomocnictwo, które obejmowało jedynie zarząd lokalem, uprawnienie do zamiany lokalu będącego przedmiotem najmu na rzecz M. P. oraz do reprezentowania M. P. przed sądami czy innymi instytucjami w związku z tak wytyczonym zakresem. Ustalenia Sądu pierwszej instancji dotyczące władania przez pozwanego lokalem mieszkalnym należącym do zasobów powódki na podstawie wyłącznie umowy użyczenia łączącej jego z najemcą są niewadliwe. Pozwany nie dysponował skutecznym wobec powódki prawem do lokalu, uprawnienie pozwanego do zamieszkiwania w lokalu miało charakter pochodny wobec prawa M. P.. Co więcej, sam pozwany zeznał (k. 180), że nie było możliwości „przepisania nominacji lokalu na niego”. Mimo istotnie długiego okresu władania lokalem pozwany nie uzyskał samodzielnych względem powódki uprawnień do zamieszkiwania w spornym lokalu. W szczególności pozwany nie wstąpił w stosunek najmu w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów (...). Odnosząc się zaś do przepisów kodeksu cywilnego, to również należy zauważyć, że pozwany nie może powołać się na w/w instytucję prawną, bowiem nie był traktowany przez powódkę jako najemca lokalu. Pomocnicze znaczenie będzie miało tutaj orzeczenie NSA (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 24 czerwca 2009 r., II FSK 347/08, Lex nr 519390), z treści którego wynika, że umowa o podnajem, czy o bezpłatne użytkowanie lokalu nawet zawarta per facta concludentia czy też za zgodą właściciela (art. 660 k.c.) nie jest zawarta z właścicielem i z tego powodu nie może kreować osobistych zobowiązań (podatkowych). Zgoda właściciela, o której mowa w art. 668 § 1 k.c. nie może zastąpić umowy z właścicielem. Co więcej, sam pozwany zeznał, że ponosił opłaty za dwie osoby, mimo że M. P. nie zamieszkiwała w lokalu (k. 180) – tym samym, sam pozwany utrzymywał stan, że najemcą lokalu nie był on. Sam fakt wystawiania książeczek na nazwisko pozwanego wobec faktu, że był on uprawniony pełnomocnictwem do zarządu lokalem nie budzi wątpliwości – nie ma bowiem znaczenia, kto dokonuje wpłaty na rzecz najemcy. Zgodnie z treścią art. 668 § 1 k.c. najemca może rzecz najętą oddać w całości lub części osobie trzeciej do bezpłatnego używania albo w podnajem, jeżeli umowa mu tego nie zabrania. W razie oddania rzeczy osobie trzeciej zarówno najemca, jak i osoba trzecia są odpowiedzialni względem wynajmującego za to, że rzecz najęta będzie używana zgodnie z obowiązkami wynikającymi z umowy najmu. W świetle art. 668 § 2 k.c. stosunek wynikający z zawartej przez najemcę umowy o bezpłatne używanie lub podnajem rozwiązuje się najpóźniej z chwilą zakończenia stosunku najmu. Pozwany zajmował lokal w sposób pochodny wobec prawa M. P.. Wobec skutecznego rozwiązania umowy najmu łączącej powódkę, jako wynajmującego oraz M. P., jako najemcę uprawnionym było zatem uznanie, iż pozwany utracił tytuł prawny do lokalu mieszkalnego. Odnosząc się do pozostałych zarzutów apelacyjnych, Sąd Okręgowy nie podziela kolejnych zarzutów naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów, w sytuacji, gdy w aktach sprawy znajdują się dokumenty, z których wynika oświadczenie M. P. z dnia 15 lutego 2010 r. o woli rozwiązania umowy z wnioskiem o umorzenie zaległości czynszowych, a nadto wezwania dotyczące stanu zadłużenia i woli zakończenia stosunku najmu. Zgodnie z treścią art. 135 §1 k.p.c. doręczenia dokonuje się w mieszkaniu, w miejscu

pracy lub tam, gdzie się adresata zastanie – nie ma więc przeszkód, aby doręczenia dokonywać w Zakładzie (...), w którym stale przebywała M. P.. Przede wszystkim należy podkreślić, że błąd w ustaleniach faktycznych wyklucza możliwość błędnego zastosowania prawa materialnego i na odwrót. Tylko bowiem przy jasno i precyzyjnie określonym zbiorze faktów i okoliczności, możliwa jest subsumpcja przepisu do stanu faktycznego. Tym samym, jeśli Sąd w granicach swobodnej oceny dowodów – w sposób logiczny i w oparciu o dokumenty przyjął, że M. P. zapoznała się z treścią oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy, to nie ma podstaw do zarzutów, że doszło do naruszenia art. 61 § 1 k.c. Strona pozwana nie zaoferowała jednocześnie dowodów, na poparcie twierdzenia o braku skutecznego w rozumieniu powołanego w apelacji przepisu art. 61 § 1 k.c. powzięcia wiedzy przez M. P. o rozwiązaniu umowy najmu. W konsekwencji, za bezzasadne należało uznać zarzuty obejmujące czy to naruszenie procedury, prawa materialnego, czy błędnego ustalenia faktów w zakresie ustania stosunku najmu łączącego powódkę z M. P.. Jeśli bowiem rozumowanie sądu (sędziego) jest możliwe do skontrolowania, co jest warunkiem uznania swobody, a nie wyrazem dowolności, to nie może być mowy o naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów (tak przykładowo Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 31 lipca 2012 r., I ACa 19/12, LEX nr 1238183). Nadto, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu na podstawie tego samego materiału dowodowego udałoby się wysnuć wnioski odmienne (tak przykładowo Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 29 lutego 2012 r., I ACa 99/12, Lex nr 1148153). Treść uzasadnienia Sądu Rejonowego w tym zakresie nie budzi wątpliwości. Zerwanie węzła obligacyjnego pomiędzy powódką, a M. P. skutkowało tym, iż to pochodne w swej istocie uprawnienie pozwanego do zamieszkiwania w tym lokalu utraciło rację bytu. Zajmował on lokal bezprawnie, a więc nakazanie jego opróżnienia miało uzasadnione podstawy. Z akt sprawy wynika, iż pozwany otrzymał pismo z dnia 14 kwietnia 2011 r. (k.27) stanowiące wezwanie do zapłaty i wydania lokalu. Pismo to jest jasne w swojej treści i jednoznacznie formułuje wolę powódki, aby pozwany opuścił lokal, którego nie jest najemcą. Strona powodowa wyjaśniła w swoich pismach zmiany w wysokości opłat. Jedynie marginalnie Sąd Okręgowy wskazuje, iż podnoszona przez pozwanego okoliczność wyremontowania lokalu bez wskazania choćby akceptacji takiego stanu rzeczy przez wynajmującego (mimo, iż schludny stan lokalu ogólnie przedstawiony został również w postępowaniu administracyjnym w przedmiocie wniosku o wymeldowanie pozwanego) , do którego pozwany nie posiadał tytułu prawnego oznacza, iż były wykonywane przez pozwanego na jego własne ryzyko. Fakt poniesienia przez pozwanego nakładów na lokal nie jest przedmiotem niniejszego postępowania.

Mając powyższe na względzie, apelację jako niezasadną należało oddalić, o czym -stosownie do treści art. 385 k.p.c. - Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 1. wyroku.

Odnosząc się zaś do zarzutu zbyt niskiego wynagrodzenia - zasądzając opłatę za czynności radcy prawnego z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia (§ 2 ust. 1 powołanego rozporządzenia). Należy podkreślić, że Sąd dokonał wyliczenia wynagrodzenia radcy prawnego zgodnie z taryfami przewidzianymi dla danego typu spraw (§ 9 pkt 1 – 120 zł; § 15 pkt 1 – wynagrodzenie z urzędu nie większe niż 150% stawki). Podstawę zasądzenia opłaty stanowią stawki minimalne określone w rozporządzeniu; jeżeli natomiast przemawia za tym niezbędny nakład pracy pełnomocnika, charakter sprawy oraz jego wkład w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia, wówczas sąd może zasądzić opłatę wyższą (tak postanowienie SN z dnia 15 grudnia 2011 r., II CZ 126/11, Lex nr 1147753). Niniejsza sprawa nie cechowała się nadmiernym skomplikowaniem, nie wymagała ponadprzeciętnego nakładu pracy – co więcej, pozwany uznał, że konieczne jest uzupełnienie pism wnoszonych przez jego pełnomocnika. Nadto pełnomocnik pozwanego nie powołał okoliczności poniesienia konkretnych wydatków w związku z aktywnością w tym postępowaniu. Wbrew twierdzeniom apelującego, brak było więc przesłanek do zasądzenia podwyższonej stawki. Powyższe stwierdzenie stanowiło również podstawę do orzeczenia o kosztach zastępstwa prawnego pozwanego w postępowaniu apelacyjnym, o czym na podstawie § 9 pkt 1 w zw. z § 12. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002, nr 163, poz. 1349 ze zm.) Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 3. wyroku.

Jednocześnie Sąd Okręgowy kierując się względami słuszności wynikającymi zarówno ze szczególnej sytuacji zdrowotnej i życiowej pozwanego, przedstawionymi starannie w pisemnych wywodach apelacji zredagowanej przez pełnomocnika pozwanego uznał za zasadny wniosek tegoż pełnomocnika pozwanego o odstąpienie od obciążania pozwanego kosztami postępowania apelacyjnego w przypadku oddalenia apelacji pozwanego. Artykuł 102 k.p.c. dotyczy szczególnie uzasadnionych sytuacji, formułuje więc wprost wyjątek od zasady. W zakresie tego zarzutu należy podzielić stanowisko szeroko przyjmowane w orzecznictwie, że ocena sądu, czy zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony, o którym mowa w art. 102 k.p.c. ma charakter dyskrecyjny, oparty na swobodnym uznaniu, kształtowanym własnym przekonaniem oraz oceną okoliczności rozpoznawanej sprawy, w związku z czym w zasadzie nie podlega kontroli instancyjnej i może być podważona przez sąd wyższej instancji tylko wtedy, gdy jest rażąco niesprawiedliwa (tak przykładowo wyrok SA w Łodzi z dnia 8 stycznia 2013 r., I ACa 1027/12, LEX nr 1280418). Z tych przyczyn, Sąd Okręgowy zgodnie z treścią art. 102 k.p.c. odstąpił od obciążania pozwanego kosztami postępowania przed Sądem drugiej instancji, o czym orzekł jak w punkcie 2 wyroku.